

РЕШЕНИЕ

№ 5013

гр. София, 24.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11249** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129 ал. 7 от ДОПК във връзка с чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба от „ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителните директори А. Д. и С. Т., чрез пълномощника адв. М. Е. К. с р е щ у АПВ №П-29002922115425-004-001 от 11.07.2022г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С. „Големи данъкоплатци“, потвърден с Решение №1728/31.10.2022г., поправено с решение №1748/04.11.2022г. на директора на Д“ОДОП“ – [населено място], ЦУ на НАП, с който му е отказано възстановяване на лихви за забава по авансови вноски за корпоративен данък(КД) за 2021г. в размер на 155 588,12 лв. Претендират се разностите по делото.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният АПВ, потвърден с решение на директора на ТД на НАП С. град, е неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон и е необоснован. Твърди, че независимо от липсата на декларация по чл.87а, ал.1 ЗКПО, през 2021г. за него е възникнало задължение да прави месечни авансови вноски за корпоративен данък, които са определени правилно и в съответствие със законовите изисквания и той ги е внесъл реално по сметка на ТД ГДО в законоустановените срокове, като в платежните нареждания е посочено изрично основанието за превода и периода за който се отнася.Тези суми са били налични в продължение на месеци по данъчно осигурителната му сметка, без НАП да погаси с тях задължението на жалбоподателя. Твърди, че в случая не е приложима разпоредбата на чл.89, ал.1 ЗКПО, както се сочи в оспореният акт. Счита, че не дължи

лихви за забава поради превишение на годишния КД над определените авансови вноски. Също така, неясен е периодът, за който според ТД ГДО лихвите за забава са дължими, както и конкретният начин на изчисляването им. Авансовите вноски са били на разположение на приходната администрация и в нито един момент бюджетът не е бил ощетен. Моли за отмяна на оспорения акт и присъждането на сторените по делото разноски.

Жалбоподателят, чрез адв. К., моли да бъде уважена претенцията по съображенията, изложени в първоначалната жалба и представените писмени бележки. Претендира присъждане на съдебни разноски съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът, чрез юрк. З., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Оспорва претенцията за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, направени в хода на административното обжалване на акта.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема становище.

Съдът, след преценка на доказателствата и становищата на страните, прие за установено следното:

С Искане за прихващане или възстановяване с вх. №26-Ч-7621/20.06.2022 г. за възстановяване на лихва съгласно Годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО за 2021 г., жалбоподателят е поискал възстановяването на лихва в размер на 155 588,12 лв. Според приложеното към писмено обяснение от финансовия директор на „ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, дружеството е внесло през 2021 г. авансови вноски за корпоративен данък за 2021 г. съгласно приложена справка в размер на 2 250 000,00 лв., като задълженията са били надлежно платени, но не са били декларирани.

Претендираната за възстановяване лихва в размер на 155 588,12 лв. е начислена на основание чл. 89, ал. 1 от ЗКПО.

С Резолюция за извършване на проверка (РИП) №П-29002922115425-ОРП-001 от 24.06.2022 г., издадена от О. К. М., на длъжност началник на сектор при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, е възложено извършване на проверка по прихващане и/или възстановяване на корпоративен данък на "ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ" ЕАД за данъчните периоди от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. С РИП е определен органът по приходите, който следва да извърши проверката – В. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, както и срокът за приключването ѝ – 11.07.2022 г.

За резултатите от проверката е издаден АПВ №П-29002922115425-004-001 от 11.07.2022 г., предмет на настоящото производство.

В хода на проверката са установени следните факти и обстоятелства:

Жалбоподателят е подал Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за 2021 г. с вх. №2900И0290911/15.06.2022 г., с която са декларирани: направени авансови вноски за годината в размер на 0,00 лв., годишен корпоративен данък след приспадане на авансовите вноски в размер на 2 154 124,65 лв. и разлика за внасяне в размер на 2 154 124,65 лв. Дължимият годишен корпоративен данък в размер на 2 154 124,65 лв. е внесен в бюджета с отразени плащания през периода от 14.01.2022 г. до 16.06.2022 г. - общо платена сума 2 309 712,77 лв. в т. ч. корпоративен данък 2 154 124,65 лв. и лихва 155 588,12 лв.

До подаване на тази трета поред декларация от жалбоподателя се стига, след като при обработката на предходните две декларации, със съобщение от НАП жалбоподателят е уведомен, че са установени различия/несъответствия в декларираните данни, като

декларираният размер на авансови месечни вноски на ред 26.1, част V, обр.1010, в размер на 2 250 000лв. не съответства на сумата, на декларираните авансови вноски през 2021г. - 0лв., поради което следва да подаде нова декларация.

При проверката е констатирано, че „ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е било длъжно да прави месечни авансови вноски за корпоративен данък през 2021 г. съгласно чл. 84 от ЗКПО като декларира това обстоятелство с подаване на Декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО в срок от 01.01-2021 г. до 15.04.2021 г. При проверка в ИС на НАП СУП е установено, че дружеството не е подало декларация по чл. 87а от ЗКПО за 2021 г. Направен е извод, че поради бездействие на задълженото лице не е възникнало задължение за внасяне на авансови вноски, доколкото същите не са определени с декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО - задължение 0 и внесени суми 0 за 2021 г.

Дружеството е подало декларация на 05.11.2021г. по чл. 88 от ЗКПО, с която законодателят е дал възможност на данъчно задължените лица да правят промени на авансовите вноски за корпоративен данък в увеличение или намаление в срок до 15 ноември на съответната година. Със съобщение от същата дата, което е автоматично генерирано, НАП отхвърля така подадената декларация, тъй като няма подадена декларация за първоначално деклариране вида и размера на авансовите вноски съгласно чл.87а ЗКПО.

След подаване на Годишната данъчна декларация по ЗКПО за 2021 г., съобразно дадените указания от НАП, на основание чл. 89, ал. 1 от ЗКПО автоматично в СУП са начислени лихви за допуснатото превишение на годишния корпоративен данък над определените авансови вноски в размер на 155 588,12 лв., чието възстановяване претендира жалбоподателят.

Установено е, че към 31.12.2021 г. сметката за корпоративен данък е с нулево салдо, сметка Банка данъци е със салдо минус 2 250 118,13 лв., през 2021 г. не са постъпвали плащания в сметка „Корпоративен данък за авансови вноски“ от дружеството. Наличните средства в „Банка данъци“ не са постъпили в републиканския бюджет през 2021 г., тъй като задълженото лице не е формирало задължения за внасяне на авансови вноски поради отсъствие на надлежно подадени декларации по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО.

Жалбоподателят е оспорил АПВ пред директора на дирекция ОДОП посочвайки, че е определил съобразно формулата по чл. 86 от ЗКПО размера на дължимата авансова вноска за корпоративен данък за 2021 г., но поради пропуск на дружеството не е подадена декларация по чл. 86а, ал. 1 от същия закон. Твърди, че въпреки това, с 9 броя платежни нареждания, през 2021 г. е правило своевременно плащания чрез банкови преводи към бюджета, както следва:

На 30.03.2021 г. е преведена сумата от 600 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък януари-април 2021 г.“; на 07.05.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък май 2021 г.“; на 01.06.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък юни 2021 г.“; на 05.07.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък месец юли“; на 03.08.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък август 2021 г.“; на 13.09.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък септември 2021 г.“; на 05.10.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък октомври 2021 г.“ и на 02.11.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък ноември 2021 г.“. Тъй като

дружеството е преценило, че общият сбор на авансовите вноски ще се отличава от дължимия корпоративен данък за 2021 г., е подадена по ел. път декларация с вх. №29000213059573/05.11.2021 г. по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО за увеличаване размера на авансовата вноска и на 16.11.2021 г. е преведена сумата от 600 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък декември 2021 г.“, която представлява последната авансова месечна вноска за 2021 г. в увеличен размер от 600 000,00 лв.

Видно от платежните нареждания, плащанията са с код 110000 – „за данъци“, съобразно номенклатурата на НАП.

Според изложеното в жалбата, доколкото общият размер на дължимия от дружеството корпоративен данък за 2021 г. възлиза на 2 154 124,65 лв., след подаване на последната ГДД, системата на НАП автоматично е погасила задължението на „ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД за корпоративен данък с наличните суми в размер на 2 250 000,00 лв. по данъчно-осигурителната му сметка, като с надвнесената сума от 95 875,35 лв. е прихваната част от начислената лихва. На 16.06.2022 г. дружеството е превело по банков път сумата от 59 712,77 лв. за погасяване на остатъка от лихвата.

Решаващият орган в своя акт излага съображения, че задължението за лихва законът обвързва не с разминаване между дължим корпоративен данък и внесените от страна на данъчнозадълженото лице авансови вноски, а разминаването между декларираните от него такива и дължимия годишен корпоративен данък, което предполага необходимостта от деклариране от данъчно задължените лица по реда на чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО на авансови вноски за корпоративен данък за текущата година. Именно затова чл. 89, ал. 1 от ЗКПО борава с термина „определените“ месечни авансови вноски. В ал. 4 на същата разпоредба е посочено, че определени авансови вноски по смисъла на този член са месечните авансови вноски, определени по реда на чл. 86 от ЗКПО – за авансовите вноски преди подаване на декларацията за промяна на авансовите вноски по реда на чл. 88 от ЗКПО, както и намалените и увеличени месечни авансови вноски след подаване на декларация за промени по реда на чл. 88 от ЗКПО.

Органът излага мотиви, че дори и данъчнозадълженото лице през годината да извършва вноски по данъчно-осигурителната си сметка, за които се твърди, че са в размер на дължими от него авансови вноски за корпоративен данък, тези вноски нямат характер на авансови вноски за корпоративен данък. Подобни средствата имат характер на средства на данъчнозадълженото лице по данъчно-осигурителната му сметка, които могат да послужат за погасяване на всякакви други негови задължения или да стоят свободни, поради необвързване със задължения, но не могат да се използват за погасяване на задължения за авансови вноски за корпоративен данък. Това е така, защото при липса на подадена от данъчнозадълженото лице декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО за дължими от него авансови вноски за корпоративен данък, определени на база на прогнозната му печалба за текущата година, се приема, че от това лице не е декларирано задължение за авансови вноски за корпоративен данък, което да е основание за обвързване на средствата по сметката с тези задължения. Без деклариране от данъчнозадълженото лице на задължение за авансови вноски за корпоративен данък, текущо през годината не могат да бъдат погасявани такива задължения, тъй като данъчната администрация няма правомощия за определянето на авансови вноски за корпоративен данък. Фактът, че в платежните нареждания жалбоподателят е посочил вида на погасяването от него задължение – авансов корпоративен данък за съответен период не води до погасяване на визираното

задължение. Това е така, защото с влизане в сила на данъчно-осигурителната сметка задълженията на данъчнозадължените лица се погасяват по видове, така както са посочени в чл. 169, ал. 4 от ДОПК, при спазване на определената в кодекса последователност, в зависимост от датата на възникването им, а не съобразно изписания в платежното нареждане вид на задължението, относим към всяка от точките в разпоредбата. Неизпълнението на задължението за подаване на декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО в предвидения за това срок не може да бъде санирано с подаване на декларация по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО за промяна на авансови вноски, каквито действия са извършени от жалбоподателя. Излагат се доводи, че подаването на декларацията по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО е обвързано с предварителното условие за подаване на декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО в срока от 01 март до 15 април на текущата година. Това е така, защото увеличаване или намаляване на авансовите вноски предполага предварителното им деклариране с декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО. Липсата на подадена от жалбоподателя декларация по чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО в определения от законодателя срок, прави невъзможно подаването на декларация по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО. Органът излага съображения за неоснователност на аргументите на жалбоподателя за процесуални нарушения от страна на данъчната администрация при подаването и приемането на декларацията по чл. 88, ал. 1 от ЗКПО.

С решение № 1748/04.11.2022г. за поправка на очевидна фактическа грешка са отстранени технически грешки в обстоятелствената част на решение № 1728/31.10.2022г. Решението за поправка на ОФГ не е предмет на съдебно оспорване.

По делото е назначена ССЧЕ, която установява, че жалбоподателят с ГДД по чл.92 от ЗКПО е декларирали нетни приходи от продажби за 2019г. в размер на 179 272 238,54лв. Въз основа на декларираните нетни приходи от продажби за 2019г., съгласно чл.84 от ЗКПО за жалбоподателят е възникнало задължение да прави месечни авансови вноски за корпоративен данък за 2021г. В срока до 15.04.2021г. е следвало да подаде декларация по реда на чл.87а, ал.1 от ЗКПО, което не е сторено.Едва на 05.11.2021г. жалбоподателят е подал по електронен път декларация № 29000213059573/05.11.2021г. по чл.88, ал.1 от ЗКПО за увеличаване на авансовата вноска за м.декември. След подаване на декларацията жалбоподателят е внесъл авансова вноска в увеличен размер = 600 000лв.(внесена на 15.11.2021г., а постъпила по сметките на НАП на 16.11.2021г.). Вещото лице в табличен вид е представило информация за внесените суми с платежните нареждания с основание“авансов КД за 2021г.“ в общ размер на 2 250 000лв. От приложени разпечатки от информационната система на НАП на справки за извършени плащания, преведени по сметка за централен бюджет на ТД на НАП ГДД от Ч. България са: Първата е за суми преведени от 30.03.2021г. до 31.12.2021г. и погасени задължения през 2021г.; Втората е за остатъка от всички платени суми към 31.12.2021г. и погасени задължения през 2022г. и Третата е за суми преведени от 01.01.2022 до 30.06.2022г. и погасени задължения през 2022г. При извършена справка от вещото лице е установено, че НАП „не генерира и не изпраща съобщения след постъпване на суми в данъчно - осигурителните сметки на задължените лица”. По данни на НАП остатъка от всички платени суми към 31.12.2021г. е в общ размер на 2 250 118,13лв. , т.е. внесените суми от жалбоподателя не са използвани за погасяване на други задължения и такива не са установени.

В периода от 30.03.2021г. до 30.06.2022г. съгласно данни от информационната система на НАП от Ч. България ЕАД са подавани декларации, които са подробно

описани в констативно - съобразителната част на настоящата експертиза по т.4
Съдът прие изслушаното в съдебно заседание заключение като обективно и компетентно изготвено и неоспорено от страните по делото.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АПВ е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съдът, в изпълнение на задължението си за служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира, че АПВ е издаден от оправомощен орган в рамките на неговата материална и териториална компетентност и в предвидената от закона писмена форма. При издаването му е спазена предвидената законова процедура, но неправилно е приложен материалният закон, поради което АПВ се явява незаконосъобразен, по следните съображения:

Предмет на оспорване е АПВ, с който е извършено прихващане на сума, представляваща лихви, определени на основание чл.89, ал.1 ЗКПО-за превишение на годишния корпоративен данък за 2021г. с над 25% от определените авансови вноски. Спорният въпрос е относно приложимостта на посочената хипотеза, доколкото жалбоподателят не е подавал декларации по чл.87 ЗКПО за определяне на авансов данък, но в законоустановените срокове е внесъл такъв данък по сметката за данъци на НАП и след след определяне на окончателния КД не е налице превишение.

В чл. 83, ал. 1 ЗКПО е предвидено задължение за месечни или тримесечни авансови вноски за корпоративен данък на базата на прогнозна данъчна печалба през текущата година. Месечните авансови вноски се определят по реда на чл. 86 ЗКПО, като съобразно чл. 87а ЗКПО същите се декларират с декларация по образец в срок от 1 март до 15 април на същата година. Тъй като така декларираните вноски са определени по прогнозни данни, в чл. 88 ЗКПО е предвидена възможност за намаляване или увеличаване на авансовите вноски, когато смятат, че те ще се отличават от дължимия годишен корпоративен данък с подаване на декларация по образец. Съгласно чл. 88, ал. 2 ЗКПО намалението, съответно увеличението се ползва след подаване на декларацията.

Във връзка с възможността задължените лица да коригират определените авансови вноски в зависимост от реалните си показатели, в нормата на чл. 89, ал. 1 ЗКПО е предвидено задължение за лихви - когато дължимият годишен корпоративен данък надвишава с 25 % определените месечни авансови вноски за съответната година, съответно когато 75 на сто от дължимия корпоративен данък надвишава с 25 % определените тримесечни авансови вноски.

Нормата на чл. 89, ал. 1 ЗКПО има предвид "определените" месечни авансови вноски. В разпоредбата на чл. 89, ал. 4 ЗКПО е предвидено, че определени авансови вноски по смисъла на тази чл. са: т. 1 месечните авансови вноски, определени по реда на чл. 86 или тримесечните авансови вноски, определени за първо, второ и трето, тримесечие - за авансовите вноски преди подаване на

декларацията за промени по реда на чл. 88, по т. 2 - намалените или увеличени месечни авансови вноски или намалените или увеличени тримесечни авансови вноски за първо, второ и трето тримесечие - за авансовите вноски след подаване на декларацията за промени по реда на чл. 88.

Безспорно е в случая, че жалбоподателят не е подал декларация по чл.87а ЗКПО, с оглед задължението си да прави месечни авансови вноски, което е основание за търсене на административно наказателна отговорност. Това обаче не съставлява самостоятелно основание за възникване на процесните задължения.

Съгл. принципното правило на данъчното облагане, залегнало в чл.8, ал.3 ЗКПО, дължимите данъци се смятат за внесени на датата, на която сумите са постъпили в държавния бюджет по сметката на съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Безспорно е, че месечните авансови вноски за КД, макар и недеklarирани от жалбородателя са внесени и са постъпили в държавния бюджет, по сметката за данъци, в сроковете, визирани в чл.90 ЗКПО и това се установява от приобщените по делото платежни документи, които не са оспорени от ответника: На 30.03.2021 г. е преведена сумата от 600 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък януари-април 2021 г.“; на 07.05.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък май 2021 г.“; на 01.06.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък юни 2021 г.“; на 05.07.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък месец юли“; на 03.08.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък август 2021 г.“; на 13.09.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък септември 2021 г.“, на 05.10.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък октомври 2021 г.“ и на 02.11.2021 г. е преведена сумата от 150 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък ноември 2021 г.“, на 16.11.2021 г. е преведена сумата от 600 000,00 лв. с основание „авансов корпоративен данък декември 2021 г.“, която представлява последната авансова месечна вноска за 2021 г. в увеличен размер от 600 000,00 лв. Жалбоподателят е внесъл своевременно авансови вноски в размер на 2 250 000,00 лв. при общ размер на КД – 2 154 124,65 лв.

С тези свои действия жалбоподателят е определил размера на дължимите авансови вноски макар и не в предвидената от закона форма – с декларация по чл.87а ДОПК. Освен това, реално внесените авансови вноски за КД не се отклоняват с процентите, посочени в чл.89, ал.1 ЗКПО, поради което не е налице превишение и необосновано е становището на ответната страна, че авансовия данък е бил определен като нулева стойност. Дори внесените авансови вноски надвишават дължимия годишен корпоративен данък. Преведените по съответната сметка данъци са били на разположение на НАП, като не се установи жалбоподателят да е имал други задължения, за погасяването на които да са послужили вноските.

С разпоредбата на чл.89, ал.1 ЗКПО законодателят цели репарирание на вреди от забавеното изплащане в частта на извършеното след срока по чл.90, ал.1

ЗКПО превизиение. Тази разпоредба се прилага, когато в резултат на неправилна първоначална преценка се е стигнало до съществено превизиаване на реалния дължим КД с над 25% над сумата на определените месечни авансови вноски за съответната година, които се внасят в сроковете по чл.90 ЗКПО. Фактите обосновават извод, че в конкретната хипотеза няма превизиение и фискът не е ошетен, поради което оспореният акт е издаден в противоречие с целта на закона.

С оглед наличието на доказателства за плащане в срок и в дължимия размер авансов КД, за жалбоподателя не възниква задължение за лихва, която съгл. чл.89, ал.5 ЗКПО се определя по реда на Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Съгласно чл.1 на този закон „неплатените в сроковете за доброволно плащане, неударжаните или ударжани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва“. Данъчно задълженото лице с платежните нареждания е заявило, че с плащането се погасява конкретен вид публично задължение от изброените в чл.162, ал.2 ДОПК. В случая авансовите вноски са били платени в срока за доброволно плащане и в размер, правилно определен от жалбоподателя, без констатирано превизиение на дължимия КД, поради което не следва да се споделят изводите на решаващия орган за приложение на чл. 89 ЗКПО. В този смисъл е и решение №2926/21.03.2023г., а.д. 8288/2022г. на ВАС-Първо отделение.

По-изложените по-горе съображения, съдът приема, че заплатените лихви в размер на 155 588,12 лв. са недължимо платени и подлежат на възстановяване, а оспореният АПВ следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

По разноските по производството:

Предвид изхода на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в съдебното производство разноски в размер на общо 15 131,98 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса, 1000 лв. за експертиза и платено адвокатско възнаграждение в размер на 14 081,98лв. с фактура №[ЕГН]/17.10.2022г. Неоснователно е направеното от страна на ответника възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, тъй като заплатеното адвокатско възнаграждение е малко над минимума определен съобразно чл. 8, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения(10 873,52 лв.) и съответства на фактическата и правна сложност на делото, по което са проведени няколко съдебни заседания и са събирани доказателства.

Искането на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски за адвокатско възнаграждение при административното оспорване на акта подлежат на възстановяване по друг ред, тъй като не представляват съдебни разноски.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване(АПВ) №П-29002922115425-004-001 от 11.07.2022г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С. „Големи данъкоплатци“, потвърден с Решение №1728/31.10.2022г., поправено с решение №1748/04.11.2022г. на директора на Д“ОДОП“ – [населено място], ЦУ на НАП, с който на „ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителните директори А. Д. и С. Т. е отказано възстановяване на лихви за забава по авансови вноски за корпоративен данък(КД) за 2021г. в размер на 155 588,12 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „ЧИПИТА БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителните директори А. Д. и С. Т. разноски за производството в размер на общо 15 131,98 лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: